

РЕШЕНИЕ

№ 7239

гр. София, 02.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2807** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. А., [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Русия, народност – руснак, ЛНЧ [ЕГН], разрешен адрес от ДАБ: [населено място], [улица], срещу Решение № 4243 / 28.02.2023 г. на заместник - председателя на ДАБ при МС (съгласно Заповед № 03 – 15 / 03.05.2022 г.), с което е отказано предоставяне на бежански и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Излага доводи, че административният орган е игнорирал факта, че причините да напусне страната си са свързани с преследването, осъществено спрямо него от представители на недържавен агент на преследване в Руската Федерация, на който властите не желаят да противодействат, защото действат по тяхно поръчение. Твърди, че изследване на настоящата ситуация с правата на човека в Руската Федерация административният орган въобще не прави, особено с оглед преследването, на което са подложени лица, смятани за противници на местната и централна власт. Счита, че остава неизяснено на основата на какви критерии и на какви източници на информация, административният орган е формирал заключението, че не съществува опасност при завръщането му в Русия.

Ответникът – заместник председателят на ДАБ, чрез юрисконсулт Т. Г., в съдебно заседание моли съда да остави без уважение жалбата и да постанови решение, с което да потвърди решението на ДАБ. В административното производство било установено по категоричен начин, че не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на бежански статут и по чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

Представителят на Софийски градска прокуратура намира жалбата за неоснователна. Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на статут, вх. № 01-ОК-588/13.06.2022г. от Б. А., [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Русия, народност - руснак, семейно положение - неженен, религиозна принадлежност: християнин-православен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

По време на проведеното интервю, чужденецът посочва, че на 27.04.1993 г. легално с влак напуснал Русия за Република България. Твърди, че с влак пътувал легално през Б., У., М. и Румъния, в Република България пристигнал легално като турист на дата 29.04.1993 г.

Руският гражданин мотивира молбата си за закрила с желанието си да остане в Република България защото животът тук му харесвал. Заявява, че когато през 1993 г. пристигнал в страната ни, имал шенгенска виза за Испания, но както той е посочил, след пристигането му тук, харесал живота в Република България и взел решение да остане. Заявява, че от 1993 г. до задържането му от полицията през 2022 г. живеел нелегално в страната. През 1999 г. правил опит да си поднови паспорта в руското посолство в [населено място], но те му отговорили, че за целта трябва да се завърне в Русия и да си подмени съветския паспорт с руски, но той отказал. Също така заявява, че не виждал смисъл да бъде руски гражданин, защото качеството на живота в страната му на произход не било високо, а той искал да получи българско гражданство. Твърди, че не е съден или осъждан, не е бил член на политическа партия или организация и не е бил арестуван в Русия. Посочил е, че единствената причина поради която е подал молба за закрила е желанието му да живее в Република България.

Към административната преписка е приложена справка (л. 15-32 от делото), изготвена от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ относно обстановка в Руската федерация, актуална към дата 20.01.2023 г. От цитираната справка е видно, че руската федерация разполага с централизирана, авторитарна политическа система, доминирана от президента - пост, понастоящем заеман от В. П.. Двукамарното Федерално събрание се състои от пряко избираема долна камара (Държавна дума) и назначаема горна камара (Съвет на федерацията), като и двете не разполагат с независимост от изпълнителната власт.

При тези факти и обстоятелства административният орган е постановил оспореното решение. Административният орган, след анализ на изложените от молителя факти и извършената проверка е приел, че липсата на основания за предоставяне на статут на бежанец се потвърждава от факта, че молителят е пребивавал нелегално на територията на Република България почти тридесет години и едва когато е бил задържан от полицията през 2022 г. е подал молба за закрила. Следователно неговата единствена цел на подаването на въпросната молба е желанието му да легализира своя

престой в Република България. Не се установява спрямо него да е осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ, както и риск от бъдещо такова. Чуждият гражданин не обосновава опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Заявените от него конкретни обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от тези причини.

В решението е прието също, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, тъй като срещу Б. А. не били предприети посочените в цитираната норма действия. Молителят не е бил принуден да отпътува от родината си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Напуснал е страната си легално - с валиден паспорт. В страната на произход на лицето нямало въоръжен конфликт с безогледно насилие с толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице би било изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. При тези мотиви административният орган е отказал предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут на Б. А..

В хода на съдебното производство е представена втора справка на ДАБ за ситуацията в страната на произход (л. 151-156 от делото), актуална към 26.09.2023 г. В нея се цитира изказване на българския журналист Х. Г. за повишена дезинформационна дейност на Русия, както и за опасност за българската военна промишленост. Цитирана е конституцията на Русия, според която се предвижда свобода на религията, равни права, независимо от религиозните убеждения, както и правото на поклонение и изповядване на религията. Религиозните групи и неправителствени организации съобщават, че властите продължават да разследват, задържат, затварят и физически да малтретират хора или да изземват имуществото им, поради религиозната им вяра, включително членове на групи които правителството е класифицирало като екстремистки и е забранило. По отношение на обществено-политическата обстановка в Русия в справката е изложено, че в следствие от руското нахлуване в У., започнало през февруари 2022 г., санкциите наложени на Русия от западните държави, водят до смущения в търговските потоци на основните стоки за износ и внос на Русия, като изкопаеми горива, технологии и оборудване. Относно спазването на човешките права в справката е посочено, че някои правителствени институции в Русия продължават да насърчават правата на човека и се намесват при наличие на определени жалби за злоупотреба, въпреки съществуващите съмнения относно ефективността на тези институции.

По делото е представена и трета справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно обстановка в Руската федерация, актуална към 24.10.2024 г. Същата до голяма степен повтаря информацията от справката от 20.01.2023 г. относно военната служба, като се излага и информация за отклонение от военна служба и съответните наказания. Представени са формулярите и е описан начинът на връчване на наборниците на призовките за военна служба. Голяма част от информацията касае войната в У..

По делото е представена и четвърта справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно обстановка в Руската федерация, актуална към 23.01.2025г., която

преповтаря предходните справки. Цитирана е статия от дата 17 януари 2025 г. на “D. welle”(DW) с която се информира, че руският президент В. П. подписва указ за провеждане на военни учения през 2025 г., които според документа са насочени към „подобряване на бойната подготовка на военнослужещите от резерва“. От DW посочват, че новият указ предизвиква тревоги в руските социални медии, като доста обсъждана тема е провеждането на военни учения в началото на 2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението на ДАБ е връчено на жалбоподателя на дата 13.03.2023 г., жалбата е подадена на дата 20.03.2023 г., тоест в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт, поради което съдът дължи произнасяне по същество.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, а именно - заместник - председателя на ДАБ при Министерския съвет Д. К.. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административно - производствените правила и на материалния закон.

Б. А. е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На Б. А. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до ДАБ с искане към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството се явява образувано с регистрирането на неговата молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 ЗУБ на Б. А. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 4243/28.02.2023 г. е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК вр. чл. 9, ал. 2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изр. 1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут по ал. 1 е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата

на преследването. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Според ал. 3 субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване.

В качеството му на руски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. “д“ от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Заявленията на Б. А. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал Руската федерация, защото е бил преследван, в т. ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл. 4, ал. 3, б. “в“ от Директива 2011/95/ЕС. Наличието и основателността на опасенията трябва да бъдат преценени въз основа на информацията, предоставена от чужденеца в хода на образуваното административно производство, като се вземат предвид всички доказателства, в случай че той разполага с такива и като се отчете какво е естеството на преследването и неговият интензитет, дали последното води до нарушаване на основни права на човека.

Анализът на фактите, изложени от жалбоподателят в хода на проведеното с него интервю, както и на събраните доказателства в хода на административното и настоящото производство сочи на извода, че по отношение на него не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ, което да се основава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В обясненията дадени пред съда, както и в хода на административното производство няма обосновано твърдение за проявено спрямо него действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна на официалните власти в Руската Федерация. Във връзка с това, от материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо чужденеца преследване по смисъла на разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което не са налице субективният и обективният елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване".

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Според ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая не се установява на оспорващия да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. По делото не се установи наличие на опасения от преследване, основаващи се на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, както и че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията изразявани в Руската Федерация, по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ. Б. А. е напуснал доброволно Руската Федерация, като не се установява наличието на препятствие за завръщането му. Същият не е бил задържан, не е призоваван, не е водено срещу него криминално разследване, поради политическите му виждания или убеждения. Видно от представените по делото справки относно Руската федерация и в частност относно правилата за мобилизация, както и останалите събрани доказателства трябва да се направи извод, че по отношение на жалбоподателя не съществуват основателни опасения от преследване по критериите на чл. 8, ал. 1 ЗУБ и в частност – на чл. 8, ал. 5, т. 5 ЗУБ. Не се установява, нито се излагат твърдения жалбоподателят да е преследван или да има опасност от преследване поради неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Не може да се направи извод по отношение на него да са налице действия по чл. 8, ал. 5, т. 5 ЗУБ – действия на наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3.

Във връзка с това по делото се установи, че в Руската Федерация е обявена частична мобилизация на 21 септември 2022 г., както и свързани с това законодателни мерки, свързани със завишена отговорност за престъпления против военната служба.

Действително, видно от представените справки, вкл. и последната – от 23.01.2025 г., се установява, че руските граждани подлежат на наборна военна служба, като това важи за лица от 18 до 27 г. Установява се, че на 28 май 2022 г. със закон е премахната горната възрастова граница за служба в руската армия. Същевременно обаче се установява, че на наборните войници от руската армия е забранено да служат в чужбина, вкл. в У.. В У. по закон се сражават единствено професионални военни, както и такива на договорен принцип. Нещо повече – професионалните военнослужещи, които откажат да служат в У., могат да бъдат уволнени или преместени ако поискат, но не подлежат на наказателно преследване.

Видно е от последната приета по делото справка от 23.01.2025 г., че от 1 януари 2024 г. е влязло в сила увеличение на горната граница на възрастта за наборна военна служба – от 27 на 30 години.

При съвкупната преценка с обсъдените по-горе доказателства, не може да се направи извод, че е съществувала реална опасност жалбоподателят да бъде мобилизиран.

Водим от изложеното, съдът намира, че не може да се направи извод, че у жалбоподателя е имало или би могло да възникне основателен страх по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, както и чл. 8, ал. 5, т. 3 ЗУБ.

С оглед на изложеното съдът счита, при съвкупната преценка на събраните доказателства, че така изложените твърдения и събраните доказателства не биха могли да обосноват извод за наличие на основателни опасения от преследване именно по отношение на жалбоподателя.

На следващо място, предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 33 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. “е“ вр. чл. 15, б. “а“, „б“ и “в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. В решението си административният орган е приел, че за жалбоподателят не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

Административния съд намира за правилна и обоснована преценката на АО за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията в ЗУБ. В разглеждания случай търсещият закрила въобще не е навел като причина за напускането на страната си по произход наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Безспорно в проведеното интервю жалбоподателят не е направил изявления в подобен смисъл, а наред с това и изрично е заявил, че не е бил осъждан, върху него не упражнявано физическо насилие, и би желал да остане в България, тъй като качеството на живот на народа в страната му на произход не е високо.

Изложените в жалбата съображения, че причините да напусне страната си са свързани с преследването, осъществено спрямо него от представители на недържавен агент на преследване в Руската Федерация, на който властите не желаят да противодействат, защото действат по тяхно поръчение, не са подкрепени с никакви доказателства.

Третата причина за предоставяне на хуманитарен статут - тази по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, първостепенния съд също не приема за налична по отношение на оспорващия.

При подробния анализ на представените справки от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС представени по делото, се установява, че Руската Федерация разполага с централизирана, авторитарна политическа система, доминирана от президента - пост, понастоящем заеман от В. П.. Двукамарното Федерално събрание се състои от пряко избираема долна камара и назначаема горна камара, като и двете не разполагат с независимост от изпълнителната власт. Административният орган е достигнал до заключение, че не е налице информация която да сочи за влошаване на обстановката в Руската федерация, достигаща границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки. Като се вземат предвид събраните по преписката доказателства, може да се направи единственият възможен извод, а именно, че цялостната оценка на ситуацията в страната въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. В настоящия случай не е установено, по отношение на жалбоподателя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на Руската федерация. Следователно не следва да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, чужденецът би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От събраните по делото писмени доказателства, включително от заявеното от кандидата за закрила в проведеното интервю може да се направи извода, че същият няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. По делото не се установява да са налице и

останалите основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ.

Водим от изложеното, съдът счита, че при вземане на своето решение административният орган правилно е приложил закона и не е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което да представлява основание за отмяна на обжалвания акт.

В хода на производството не са допуснати и съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 35 и 36 от АПК. Административният орган е изпълнил задълженията си и е проверил доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни. Обсъдена е обстановката в Руската федерация, данните от справка на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на заместник – председателя на ДАБ, изводите на последния, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Съдът приема, че с оглед установената бежанска история на жалбоподателят материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на Б. А. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 ЗУБ.

Въз основа на анализа на данните по делото съдът по фактите приема, че оспорваният не заявява причини, относими към разпоредбата на чл. 8 ЗУБ като основание за молбата си за международна закрила. Б. А. не отговаря и на условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, т. 1, 2 и 3 ЗУБ, поради което отказът по чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗУБ да му се признае хуманитарен статут е законосъобразен. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 и ал. 8 ЗУБ, доколкото жалбоподателят не декларира членове на семейството му да имат предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут, нито обоснова молбата си към властите на Република България с каквито и да е причини от хуманитарно естество. Без действителна нужда от субсидиарна закрила на което и да е от основанията за прилагане на този допълнителен режим на международна закрила, непредоставянето ѝ на този кандидат не противоречи на материалноправните разпоредби, които я регламентират. Не на последно място трябва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 12 септември 2024г. по дело С-352/23г., съгласно което държава членка не е длъжна да предостави по императивни хуманитарни съображения

право на пребиваване на незаконно пребиваващ на територията ѝ към момента гражданин на трета страна, каквато и да е продължителността на това му пребиваване. В точка 54 от решение на Съда на Европейския съюз от 12 септември 2024г. по дело С-352/23 г. е посочено, че с оглед на изложеното на първия, третия и петия въпрос следва да се отговори, че Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държава членка да предостави на гражданин на трета страна право на пребиваване по съображения, които нямат никаква връзка с общия разум и целите на тази директива, стига това право на пребиваване да е ясно разграничено от предоставяната на основание на тази директива международна закрила. В точка 79 от посоченото решение е прието, че членове 1, 4 и 7 от Хартата във връзка с Директива 2008/115 трябва да се тълкуват в смисъл, че държава членка *не е длъжна* да предостави по императивни хуманитарни съображения право на пребиваване на незаконно пребиваващ на територията ѝ към момента гражданин на трета страна, каквато и да е продължителността на това му пребиваване. Докато обаче не бъде изведен, този гражданин може да се ползва от правата, гарантирани му както от Хартата на основните права, така и от член 14, параграф 1 от посочената директива. Действително Б. е на територията на Република България от 1993 г. Но видно и от мотивите на Решението на Съда на ЕС това само по себе си не е основание за предоставяне на хуманитарен статут.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която трябва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А., гражданин на Русия, народност – руснак, ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 4243 / 28.02.2023 г. на заместник - председателя на ДАБ при МС.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.